

Arrest

nr. 142 079 van 27 maart 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ethiopische nationaliteit te zijn, op 8 februari 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten van 14 december 2011.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de repliekmemoërie.

Gelet op de beschikking van 18 februari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 maart 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. HERMANS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat J. DEMUYNCK, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij dient op 16 maart 2011 een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) in.

1.2. Op 14 december 2011 wordt de onder punt 1.1. vermelde aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 16.03.2011 werd ingediend door :

(..)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene sinds mei 2008 in België verblijft; zij zich sinds haar aankomst in België volledig geïntegreerd zou hebben in onze samenleving en dat er aan deze integratie geenszins zou kunnen getwijfeld worden; zij van bij het begin van haar verblijf in België zou hebben ingezien dat het leren van de Nederlandse taal belangrijk is voor haar integratie en betrokkene een zeer gemotiveerde en sterke leerling zou blijken te zijn om op die manier haar kansen op een betere toekomst te verhogen en zij intussen behoorlijk Nederlands zou spreken en schrijven en zij haar uiterste best zou doen om haar kennis hieromtrent voortdurend te verbeteren en zij met succes diverse taalcursussen volgde, tot grote tevredenheid van haar leraars en zij nog steeds Nederlandse les zou volgen, hetgeen haar toelaat om vele sociale contacten te onderhouden en zij ter staving een certificaat van de opleiding Nederlands dd. 13.01.2011 en een aanbevelingsbrief van Mevr. Brigitte Vandersteen dd. 15.01.2011 voorlegt; zij ook op sociaal vlak een deel van onze samenleving zou zijn geworden en zij een nieuw leven zou hebben opgebouwd in België; betrokkene zich onze gewoonten en gebruiken eigen zou hebben gemaakt; na enige tijd van aanpassing er goede contacten tot stand zouden komen met een aantal mensen uit de omgeving van verzoekster en dit in de gegeven omstandigheden voor betrokkene niet evident was om zich op een snelle en degelijke manier te integreren in onze samenleving, doch dat zij hier wonderwel zou zijn in geslaagd; betrokkene veel contacten met Belgische vrienden en burens zou onderhouden; zij zich ondertussen perfect ingeburgerd zou hebben en zij voor de buurt een vertrouwd gegeven zou zijn geworden, wat wordt gestaafd met getuigenverklaringen; zij tevens blij zou geven van een grote burgerzin en zij er zorg voor zou dragen dat alle door haar verschuldigde sommen zo snel mogelijk en binnen een redelijke termijn voldaan worden en dit binnen het budget waarover ze beschikt; betrokkene bescheiden en verantwoordelijk zou zijn, zij haar geldelijke beperkingen zou kennen en zij geen aankopen zou doen die zij zich niet kan veroorloven, noch zij zich zou laten verleiden door allerlei duistere zaakjes om op die manier aan extra financiële middelen te geraken; zij een uiterst minzaam persoon zou zijn die met niemand moeilijkheden zou zoeken of hebben en zij wijdverspreide steun zou genieten van de plaatselijke bevolking; betrokkene verder klaar zou staan om eender welke job te aanvaarden en zij op die manier duidelijk zou willen maken dat zij bereid is om over een eigen inkomen te beschikken en zij bijgevolg gemotiveerd zou zijn; gelet op het voorgaande zonder twijfel zou kunnen gesteld worden dat betrokkene op zeer intense wijze zou zijn overgegaan tot de verinnerlijking van onze Belgische taal, zeden en gewoonten en zij zich de Belgische samenlevingsnormen in hoge mate zou hebben eigen gemaakt, zowel op economisch, sociaal en cultureel terrein als op andere terreinen van het maatschappelijk leven, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend.

De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Betrokkene wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Haar eerste asielaanvraag, ingediend op 23.05.2008, werd afgesloten op 13.01.2009 met de beslissing 'Weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Haar tweede procedure, ingediend op 16.03.2009, werd afgesloten op 08.04.2009 met de beslissing 'Weigering van in overweging name van een asielaanvraag' door de Dienst Vreemdelingenzaken, haar dezelfde dag betekend. Haar derde aanvraag, ingediend op 11.05.2009, werd afgesloten op 22.06.2009 door middel van 'Afstand van haar asielaanvraag' door de Dienst Vreemdelingenzaken. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België.

De duur van de procedure - namelijk minder dan 8 maanden bij de eerste procedure, minder dan één maand bij de tweede aanvraag en iets meer dan één maand bij de derde aanvraag - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Betrokkene haalt aan dat zij inmiddels in België haar partner, Dhr. S. A. A. (..), leerde kennen met wie zij een duurzame relatie heeft en een wettelijke samenwoning aanging. Dhr. S. A. A. (..) beschikt over een onbeperkt verblijf in België. Hierbij dient opgemerkt te worden dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het

recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties of zakelijke contacten, maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoekster haar beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als een buitengewone omstandigheid weerhouden te worden.

Ook het aangehaalde artikel 1 van het verdrag tegen foltering en andere wrede, onmenselijke of ontterende behandeling of bestraffing, aangenomen te New York op 10.12.1984, kan niet weerhouden worden. Hiervoor geldt dezelfde motivering als voor art. 3 van het EVRM. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

Betrokkene heeft angst voor een mogelijke terugkeer en beweert dat zij dan gearresteerd zal worden. Tevens zou ze, indien ze te weten komen dat ze van Eritrea afkomstig is, zelfs vermoord kunnen worden. Verzoekster is bevreesd voor de confrontatie met de EPRDF-agenten die haar eerder verontrustten en zij vreest voor haar leven zodra zij terugkeert. Ze zou ervan overtuigd zijn dat zij bij een terugkeer binnen de kortste keren zware problemen zal ondervinden en dat men in elk geval zal trachten haar zo snel mogelijk te laten verdwijnen. Aangezien de dreiging ten aanzien van betrokkene nog steeds actueel zou zijn, zou zij dan ook onmogelijk kunnen terugkeren naar haar land van herkomst, zonder haar veiligheid in gevaar te brengen.

Er zouden haar immers nog regelmatig berichten bereiken omtrent terreur en geweld, waardoor tot op heden slachtoffers zouden vallen. De situatie in Ethiopië zou tot op heden geenszins genormaliseerd zijn. Nog dagelijks zouden in Ethiopië meerdere mensen verdwijnen en sterven ten gevolge van banditisme, terrorisme, politieke vervolging en onderdrukking door de overheid. Indien betrokkene dient terug te keren zou haar leven met zekerheid groot gevaar lopen, zij zal niet alleen met zekerheid geconfronteerd worden met de personen die haar eerder reeds problemen bezorgden, doch belangrijker zou zijn dat zij vanwege de politiediensten en de overheid geen enkele bescherming of hulp zou dienen te verwachten. Een terugkeer zou voor verzoekster betekenen dat zij zal worden onderworpen aan behandelingen die ingaan tegen de rechten van de mens, hetgeen eens te meer een grote traumatische schok zou betekenen. Zij legt evenwel geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene om bovenvermelde redenen niet terug kan, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens haar asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Wat betreft de verwijzing naar de internationale rapporten van mensenrechtenorganisaties (...ed); dit kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar deze rapporten gaan over de algemene toestand in Ethiopië en betrokkene geen persoonlijke bewijzen levert dat haar leven in gevaar zou zijn.

Tevens lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot regularisatie. Betrokkene verbleef immers ruim 20 jaar in Ethiopië en haar verblijf in België, haar integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst.

Wat betreft het aangehaalde argument dat deze kosten integraal dienen terugbetaald te worden aan de IOM wanneer zij binnen een periode van vijf jaar naar België zou terugkeren; deze formule is van toepassing voor alle vreemdelingen die een beroep doen op de bestaande programma van de IOM en bijgevolg kan voor haar geen uitzondering worden gemaakt. Verder is het aan betrokkene om aan te tonen dat het bijzonder moeilijk of onmogelijk is om terug te keren naar het land van herkomst. Het feit dat betrokkene de eventuele kosten moet terugbetalen kan niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid aangezien ze de terugreis niet bijzonder moeilijk maken.

Het feit dat betrokkene niet over een niet-precaire verblijfstitel beschikt voor eender welk derde land kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid aangezien aan betrokkene niet gevraagd wordt zich te begeven naar een derde land. In Ethiopië is er een Belgische vertegenwoordiging gevestigd zodat zij een aanvraag om machtiging tot verblijf conform art. 9, al 2 van de wet van 15/12/1980 dient in te dienen bij de Belgische Ambassade te Addis Abeba.

Betrokkene haalt aan dat het in Ethiopië niet evident zou zijn om binnen een redelijke termijn aan de nodige documenten te geraken, gelet op de enorme technische problemen waar de administratie mee te kampen heeft, de terroristische dreiging en conflicten, alsmede de onwil vanwege corrupte ambtenaren

die zich zwaar laten betalen om de nodige documenten af te leveren. Tevens zou betrokkene minstens een half jaar nodig hebben om aan een nieuw visum voor België te geraken, als zij er ooit al één zou krijgen.

Het feit dat betrokkene een nieuw visum dient aan te vragen in Ethiopië, vormt geen buitengewone omstandigheid. Regelmatig zijn er Ethiopiërs die een aanvraag indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in Ethiopië. Ook zij worden geconfronteerd met dezelfde problemen als betrokkene, namelijk de kosten en de omweg. Deze problemen kunnen dan ook niet aanzien worden als buitengewone omstandigheid, terwijl dit niet zo is voor andere burgers van Ethiopië.

Bovendien legt betrokkene hier geen enkel bewijsstuk van voor.

Wat betreft het aangehaalde element dat betrokkene nooit problemen zou hebben gehad met justitie en zij dan ook een blanco strafregister zou hebben en er dan ook met zekerheid zou kunnen gesteld worden dat zij geen gevaar vormt voor de openbare orde en de veiligheid, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving. “

1.3. Op 12 januari 2012 wordt de verzoekende partij tevens een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN - Model B

In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid (2) wordt aan

(..)

het bevel gegeven om uiterlijk op 11/02/2012 (datum aanduiden) het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland (3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven (4).

REDEN VAN DE BESLISSING :

• *De betrokkene verblijft in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat zij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1,2° van de Wet van 15 december 1980).*

o Betrokkene werd niet als vluchteling erkend bij beslissing tot 'Afstand van haar asielaanvraag' bij De Dienst Vreemdelingzaken op datum van 22.06.2009

o Betrokkene maakte reeds het voorwerp uit van een BGV d.d. 08.04.2009. Zij heeft echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft nog steeds illegaal in het land.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In de synthesesamenvatting werpt de verzoekende partij de schending op van het recht van verdediging omwille van een gebrekkige, onduidelijke en dubbelzinnige motivering, van het redelijkheidsbeginsel en van artikel 8 EVRM.

Verzoekende partij betoogt als volgt:

“2.1. Eerste middel: Schending van het recht van verdediging door een gebrek. onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing

Schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Schending van de motiveringsplicht vervat in de algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Doordat de bestreden beslissing stelt dat de door verzoekende partij aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom zij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor haar verblijfplaats of plaats van oponthoud in het buitenland. Dat er daarenboven bij de beoordeling door de gemachtigde van de Staatssecretaris uitgegaan wordt van eigen veronderstellingen.

Terwijl de formele en vooral materiële motiveringsplicht vervat in artikel 62 van Vreemdelingenwet en in de wet van 29 juli 1991 op de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, een uitdrukkelijke en vooral afdoende motivering van een dergelijke beslissing vereisen. De beslissing dient de juridische en feitelijke overwegingen te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motiveringsplicht vervat in de algemene beginselen van behoorlijk bestuur impliceert dat de opgegeven motieven de genomen beslissing moeten kunnen dragen.

Zodat de bestreden beslissing niet aan deze vereisten voldoet, en derhalve in strijd is met de vereiste en de wil van de wetgever dat een individuele bestuurshandeling duidelijk, nauwkeurig en rechtsgeldig dient te worden gemotiveerd (Raad van State 11 januari 1993, arrest nr. 41.525).

Dat de kwestieuze beslissing derhalve niet ten genoegen van rechte heeft aangetoond dat er voldoende redenen voorhanden zijn om de regularisatieaanvraag onontvankelijk te verklaren en aan verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren.

Toelichting :

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Immigratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding stelt in de bestreden beslissing dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom verzoekende partij haar aanvraag niet zou kunnen indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Een dergelijke motivering is echter volstrekt gebrekkig en derhalve niet afdoende. Er wordt in de bestreden beslissing een opsomming gemaakt van de door verzoekende partij aangehaalde elementen, waarbij er wordt gesteld dat deze niet kunnen weerhouden worden als buitengewone omstandigheden. Nochtans zette verzoekende partij haar situatie zeer uitvoerig uiteen en voegde zij alle mogelijke documenten bij haar aanvraag.

Verzoekende partij legde verder ook haar actuele vrees uit en waarom het voor haar onmogelijk was om terug te keren naar haar land van herkomst en haar aanvraag daar in te dienen. De gemachtigde van de Staatssecretaris had hier echter geen oor naar en beperkt zich tot het verwijzen naar de beoordeling van de asielinstanties, dit terwijl hij de aanvraag zelfstandig, volledig en in alle ernst diende te beoordelen. De Staatssecretaris heeft immers de plicht zelfstandig te onderzoeken of verzoekende partij de aanvraag vanuit het land van origine kan formuleren, ongeacht de conclusies die werden getrokken in de asielprocedure.

Verder werd er in de bestreden beslissing geoordeeld dat het "erg onwaarschijnlijk" zou zijn dat verzoekende partij geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in haar land van herkomst. Het dient echter gezegd dat dit een loutere eigen veronderstelling is van de gemachtigde van de Staatssecretaris, die elke grond mist en waarop zij zich niet kan baseren.

Tevens wordt gesteld dat de verplichting om terug te keren naar haar land van herkomst om haar aanvraag te doen, enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied zou betekenen. Zoals verder zal worden uiteengezet onder het 2e en 3e middel, is dit opnieuw geenszins een zekerheid doch louter een veronderstelling.

Bijgevolg is het duidelijk dat de materiële motivering in casu niet afdoende is. aangezien zij gebrekkig is. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De desbetreffende artikelen verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze, hetgeen impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.¹

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht bevoegd na te gaan of de overheid in kwestie bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.²

Verzoekende partij meent dat aan deze voorwaarden niet is voldaan: de motivering is ontegensprekelijk gebrekkig, daar men de situatie en het dossier van verzoekende partij niet correct heeft beoordeeld, dat er werd uitgegaan van loutere veronderstellingen en dat men zeker en vast in onredelijkheid tot zijn besluit is gekomen.

Het is bijgevolg meer dan duidelijk dat de Dienst Vreemdelingenzaken bij zijn motivering substantieel in gebreke is gebleven en de motiveringsplicht heeft geschonden.

Het middel is gegrond.

2.2. Tweede middel: Schending van het redelijkheidsbeginsel

Doordat het redelijkheidsbeginsel, vervat in de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, veronderstelt dat de genomen beslissing dient voort te spruiten uit een zorgvuldig onderzoek en een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden.

Terwijl verzoekende partij alle benodigde documenten neerlegde en haar situatie en integratie meer dan voldoende aantoonde en toch arbitrair werd beslist dat haar aanvraag onontvankelijk is, om reden dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom zij haar aanvraag om machtiging van verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Dit zonder

echter voldoende rekening te houden met de concrete situatie van verzoekende partij en onder meer uitgaande van loutere veronderstellingen.

Zodat de bestreden beslissing geenszins op redelijke wijze werd genomen.

Toelichting:

Verzoekende partij verblijft sinds mei 2008 in België en heeft zich sinds haar aankomst volledig geïntegreerd in onze samenleving. Zij kan in alle eerlijkheid en oprechtheid een toonbeeld van integratie worden genoemd, en toch wordt haar aanvraag geweigerd. Zij ging bovendien op 05/01/2010 een wettelijke samenwoning aan met de heer S. (...), met wie zij samenwoont en een gezin vormt.

Verzoekende partij gaf de nodige toelichting omtrent haar situatie, doch de Dienst Vreemdelingenzaken is van oordeel dat er geen sprake is van een buitengewone omstandigheid, reden waarom een beslissing tot onontvankelijkheid met bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen. Los van het feit dat het voor verzoekende partij wel degelijk onmogelijk is om naar haar land van herkomst terug te keren, gaat de gemachtigde van de Staatssecretaris volledig voorbij aan het feit dat er geen enkele garantie bestaat dat zij - na een eventuele terugkeer naar haar land van herkomst - alsnog naar België zal kunnen terugkeren. Er bestaat geen enkele zekerheid dat haar aanvraag zou worden goedgekeurd en, indien deze al zou worden goedgekeurd, binnen welke termijn.

Kortom, indien verzoekende partij voor haar aanvraag zou dienen terug te keren naar haar land van herkomst, bestaat er ook geen enkele garantie dat verzoekende partij zich met haar partner zou kunnen herenigen. Zulks verplichten zou volkomen onredelijk zijn!

Men kan zich dan ook terecht de vraag stellen in hoeverre er sprake kan zijn van een redelijke besluitvorming?

Indien de documenten en de concrete situatie van verzoekende partij enigszins zorgvuldig zouden zijn onderzocht, dan zou nooit tot de ontvankelijkheidsbeslissing met bevel om het grondgebied te verlaten zijn besloten. Integendeel, dan zou de prangende humanitaire situatie van verzoekende partij zijn duidelijk geworden. Het redelijkheidsbeginsel veronderstelt overigens dat de genomen beslissing dient voort te spruiten uit een zorgvuldig onderzoek en een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden.

In casu is dit niet het geval en kan niet redelijkerwijze begrepen worden waarom een dergelijke ingrijpende beslissing werd genomen ten aanzien van verzoekende partij. Kortom, de bestreden beslissing is volkomen onredelijk.

Verzoekende partij voldoet dus aan elke mogelijke voorwaarde om een ontvankelijke én gegronde aanvraag tot regularisatie te kunnen indienen in België. Toch meent de Dienst Vreemdelingenzaken de aanvraag onontvankelijk te moeten verklaren en verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren. Zulks is niet meer redelijk te verantwoorden, de beslissing in deze is werkelijk te verregaand en overdreven. Zelfs na lezing ervan, kan men onmogelijk begrijpen dat de Dienst Vreemdelingenzaken niet de nodige terughoudendheid aan de dag legde en deze beslissing trof.

De bestreden beslissing is dan ook onredelijk en voldoet niet aan het criterium dat het een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden.

In de nota met opmerkingen van verwerende partij wordt er overigens ten onrechte gesteld dat verzoekende partij zou willen dat er garanties worden gegeven. Nu, dit is niet hetgeen in het verzoekschrift tot nietigverklaring werd uiteengezet. Hetgeen verzoekende partij inriep, was dat er door de gemachtigde van de Staatssecretaris werd van uit gegaan dat verzoekende partij slechts tijdelijk zou moeten terugkeren naar haar land van herkomst en binnen een korte termijn weer naar België zou kunnen terugkeren. Dat er met andere woorden werd van uit gegaan dat er een garantie was. Dit is echter niet correct. Verzoekende partij is er zich zeer goed van bewust dat er hierbij geen garanties kunnen gegeven worden - hoewel de gemachtigde dit in de bestreden beslissing wel laat uitschijnen - en het is juist dat dat zij aanklaagde als zijnde onredelijk.

Verwerende partij slaat de bal dus duidelijk mis in haar nota met opmerkingen.

De onredelijkheid ligt hem in het feit dat er in de bestreden beslissing als het ware wordt van uit gegaan dat er een garantie is dat verzoekende partij zal kunnen terugkeren naar België, hoewel dit geenszins het geval is. Er is geen garantie, dat is het hem net.

Hoewel de verwerende partij in haar nota bevestigt dat er inderdaad geen garantie kan gegeven worden van een zekere terugkeer - en zij dus eigenlijk de stelling van verzoekende partij bijtreedt - maakt zij verder in de nota opnieuw dezelfde denkfout als in de bestreden beslissing door te stellen dat het slechts om een tijdelijke verwijdering zou gaan. Het gaat echter niet om een tijdelijke verwijdering of terugkeer, het gaat om een verwijdering waarbij het totaal niet zeker is of verzoekende partij nog ooit zal kunnen terugkeren naar België en haar partner hier. Zulks is volkomen onredelijk.

Dit middel is derhalve gegrond.

2.3. *Derde middel: Schending van artikel 8 van het Europees Verdrag van 4 november 1950 ter vrijwaring van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (E.V.R.M.).*

Doordat de bestreden beslissing verzoekende partij de facto verplicht naar Ethiopië terug te keren, ondanks het feit dat verzoekende partij in België een gezin vormt met de heer S. (...) A. A. (...), geboren te Ar Rashidiyah (Irak) op 1 augustus 1990, van Iraakse nationaliteit. De heer S. (...) beschikt over een onbepaald verblijf in België ingevolge zijn erkenning als vluchteling.

Dat verzoekende partij en de heer S. (...) een wettelijke samenwoning registreerden te Ronse op 05/01/2010.

Terwijl artikel 8 van voormeld verdrag het recht op privéleven, familie- en gezinsleven beschermt.

Zodat de bestreden beslissing desbetreffend artikel schendt.

Toelichting:

Verzoekende partij heeft steeds duidelijk aangegeven dat zij een feitelijk gezin vormt met de heer S. (...) A. A. (...), die over een onbepaald legaal verblijf in België beschikt ingevolge zijn erkenning als vluchteling. Doordat verzoekende partij reeds geruime tijd samenwoont met de heer S. (...) en sinds 05/01/2010 met hem een wettelijke samenwoning aanging, is er duidelijk sprake van een voldoende hechte relatie die onder de toepassing van artikel 8 EVRM valt. Zo verzoekende partij gedwongen het land dient te verlaten wordt desbetreffend artikel geschonden.³

Gelet op het feit dat verzoekende partij in de betreffende regularisatieaanvraag met meerdere stukken aantoonde dat er sprake is van meer dan voldoende integratie in België, zou het niet proportioneel zijn om verzoekende partij te verplichten de aanvraag in het land van origine te formuleren. De schending van artikel 8 EVRM waarvan sprake in casu zou aldus de proportionaliteitstoets niet doorstaan.

In tegenstelling tot hetgeen de gemachtigde van de Staatssecretaris in de bestreden beslissing overigens beweert, zou dit wel degelijk een disproportionaliteit uitmaken, aangezien er geen enkele garantie bestaat dat verzoekende partij na een eventuele aanvraag in haar land van herkomst ook effectief naar België zou kunnen terugkeren, laat staan binnen een redelijke termijn.

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied zou betekenen, wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel zou met zich meebrengen. Dit is echter geenszins correct: er bestaat geen enkele garantie dat bij een eventuele terugkeer, haar aanvraag zou goedgekeurd worden, laat staan dat er enige zekerheid zou bestaan dat zij naar België zou kunnen terugkeren.

Wat betreft de opmerkingen van verwerende partij in de nota met opmerkingen omtrent deze zgn. garantie kan verwezen worden naar hetgeen eerder in deze synthesesamenvatting werd aangehaald.

Het middel is gegrond.

De aangehaalde middelen zijn derhalve ernstig genoeg om een vernietiging van de bestreden beslissing te rechtvaardigen.

3. BESLUIT

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en voor Maatschappelijke integratie besloot overduidelijk ten onrechte tot de onontvankelijkheid van de aanvraag van verzoekende partij tot verblijf op grond van artikel 9bis Vr.W., met bevel om het grondgebied te verlaten. De motieven die door de gemachtigde van de Staatssecretaris in de kwestieuze beslissing werden opgesomd kunnen absoluut niet worden weerhouden ter staving van diezelfde beslissing."

2.2. De motieven van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij, die zich verzet tegen de motieven van de bestreden beslissing, in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is

uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen.

2.3. Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet, dat de juridische grondslag vormt van de bestreden beslissing, bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen, een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat. Als typische buitengewone omstandigheden kunnen onder meer worden aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte enz ... Omstandigheden echter die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielpprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, betreffen de gegrondheid van de aanvraag en kunnen derhalve niet verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen.

In casu heeft verweerder geoordeeld dat verzoekende partij niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure en dat derhalve geen buitengewone omstandigheden blijken.

De Raad stelt vast dat uit de motieven van de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat rekening werd gehouden met de verschillende door verzoekende partij ter ondersteuning van de ontvankelijkheid van haar aanvraag ingeroepen buitengewone omstandigheden en voor elke van deze elementen werd

aangegeven om welke reden(en) deze niet werden weerhouden. Het betoog van verzoekende partij dat zij haar gehele situatie uiteenzette kan geen afbreuk doen aan voorgaande vaststelling.

2.4. Waar verzoekende partij erop wijst dat zij haar actuele vrees toelichtte, wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing hieromtrent als volgt wordt gemotiveerd: *“Betrokkene heeft angst voor een mogelijke terugkeer en beweert dat zij dan gearresteerd zal worden. Tevens zou ze, indien ze te weten komen dat ze van Eritrea afkomstig is, zelfs vermoord kunnen worden. Verzoekster is bevreesd voor de confrontatie met de EPRDF-agenten die haar eerder verontrustten en zij vreest voor haar leven zodra zij terugkeert. Ze zou ervan overtuigd zijn dat zij bij een terugkeer binnen de kortste keren zware problemen zal ondervinden en dat men in elk geval zal trachten haar zo snel mogelijk te laten verdwijnen. Aangezien de dreiging ten aanzien van betrokkene nog steeds actueel zou zijn, zou zij dan ook onmogelijk kunnen terugkeren naar haar land van herkomst, zonder haar veiligheid in gevaar te brengen. Er zouden haar immers nog regelmatig berichten bereiken omtrent terreur en geweld, waardoor tot op heden slachtoffers zouden vallen. De situatie in Ethiopië zou tot op heden geenszins genormaliseerd zijn. Nog dagelijks zouden in Ethiopië meerdere mensen verdwijnen en sterven ten gevolge van banditisme, terrorisme, politieke vervolging en onderdrukking door de overheid. Indien betrokkene dient terug te keren zou haar leven met zekerheid groot gevaar lopen, zij zal niet alleen met zekerheid geconfronteerd worden met de personen die haar eerder reeds problemen bezorgden, doch belangrijker zou zijn dat zij vanwege de politiediensten en de overheid geen enkele bescherming of hulp zou dienen te verwachten. Een terugkeer zou voor verzoekster betekenen dat zij zal worden onderworpen aan behandelingen die ingaan tegen de rechten van de mens, hetgeen eens te meer een grote traumatische schok zou betekenen. Zij legt evenwel geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene om bovenvermelde redenen niet terug kan, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens haar asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.*

Wat betreft de verwijzing naar de internationale rapporten van mensenrechtenorganisaties (...ed); dit kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar deze rapporten gaan over de algemene toestand in Ethiopië en betrokkene geen persoonlijke bewijzen levert dat haar leven in gevaar zou zijn.” Verzoekende partij is het oneens met de motivering in de bestreden beslissing waarbij verwezen wordt naar de afwijzing van haar asielrelaas door de bevoegde instanties, maar gaat hiermee in eerste instantie voorbij aan de motivering dat zij geen bewijzen voorlegt die haar beweringen dat zij actueel gevaar loopt in het land van herkomst staven en ten tweede doet zij met haar betoog geen afbreuk aan de pertinente vaststelling van de verwerende partij dat zij geen enkel nieuw element toevoegt aan de elementen die zij reeds naar voren bracht tijdens haar asielprocedure en die niet weerhouden werden door de asielinstanties. Gelet op deze vaststelling is het geenszins kennelijk onredelijk noch onjuist van de verwerende partij om te verwijzen naar de afwijzing van haar asielaanvraag teneinde te oordelen dat verzoekende partij haar actuele vrees bij terugkeer niet aannemelijk maakt en aldus niet verantwoordt dat zij haar aanvraag in België indient. Door aldus te oordelen heeft de verwerende partij, in tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt, haar aanvraag wel degelijk zelfstandig en in alle ernst onderzocht. Immers heeft de verwerende partij zich gebaseerd op de feitelijkheden die het dossier van de verzoekende partij kenmerken om tot haar beoordeling van de aanvraag te komen. De Raad ziet niet in waarom geen rekening zou mogen gehouden worden met de beoordeling door de asielinstanties wanneer blijkt dat verzoekende partij zich opnieuw baseert op dezelfde elementen aangaande haar vrees voor terugkeer.

2.5. Voorts is het geenszins kennelijk onredelijk om te oordelen dat: *“Tevens lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot regularisatie. Betrokkene verbleef immers ruim 20 jaar in Ethiopie en haar verblijf in België, haar integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst.”* Gelet op het gegeven dat verzoekende partij ruim 20 jaar, hetzij het overgrote deel van haar leven, in het herkomstland heeft doorgebracht, kan in alle redelijkheid gesteld worden dat verzoekende partij allicht nog familie, vrienden of kennissen heeft aldaar waar zij terecht zou kunnen. In tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt is dit geen loutere assumptie, maar is deze motivering gebaseerd op de vaststelling dat verzoekende partij ruim 20 jaar in het herkomstland heeft doorgebracht. Verzoekende partij toont ook niet aan dat deze motivering incorrect is.

2.6. Verzoekende partij herhaalt voorts het feit dat zij geïntegreerd is, maar laat met dergelijk betoog na op concrete wijze de motivering terzake, met name dat *“De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.”* te weerleggen. De stelling van het bestuur dat deze elementen niet verantwoordt dat de aanvraag in België wordt ingediend, vindt bovendien steun in de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollège stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat in haar specifieke geval het alsnog kennelijk onredelijk was om dit standpunt in te nemen. Immers maakt verzoekende partij met dit argument niet aannemelijk dat dit hethaar zou verhinderen of het haar bijzonder moeilijk zou maken de aanvraag in het land van herkomst in te dienen.

2.7. Het betoog van de verzoekende partij dat er geen enkele garantie bestaat dat zij zal kunnen terugkeren naar België, kan evenmin afbreuk doen aan de vaststelling dat zij geen buitengewone omstandigheden heeft aangetoond die haar verhinderen de aanvraag in het land van herkomst in te dienen. Dergelijke garantie moet ook niet gegeven worden door de verwerende partij. Immers is het aan de verzoekende partij om bij haar aanvraag in het land van herkomst de argumenten aan te halen die een verblijf in het Rijk wettigen en komt het aan het bestuur toe deze elementen te beoordelen en een beslissing te nemen. Waar verzoekende partij wijst op haar relatie met een in België verblijvende vreemdeling, dient gesteld dat de gemachtigde geoordeeld heeft dat het in dat geval gaat om een eventuele tijdelijke scheiding. Bovendien wordt geoordeeld dat de terugkeer geen schending uitmaakt van artikel 8 EVRM. De Raad kan de verwerende partij in deze motivering volgen.

Immers, daar verzoekende partij nooit is toegelaten tot verblijf in het Rijk, betreft het *in casu* een eerste toelating tot verblijf. Het EHRM oordeelt dat er in dit geval geen sprake is van een inmenging en er geschiedt dan ook geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In het geval van een eerste toelating tot verblijf moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

De omvang van de positieve verplichtingen die op de overheid rusten is evenwel afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan elke individuele zaak. Wanneer het recht op een gezinsleven wordt ingeroepen in het kader van een betwisting over de verblijfswetgeving, dient nog te worden geduïd dat de positieve verplichtingen van de overheid begrensd zijn. Een Staat heeft immers het recht om de toegang tot het grondgebied te controleren. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Verzoekende partij die blijkens het administratief dossier slechts in 2008 het Rijk is binnengekomen en in 2010 een wettelijke samenwoning is aangegaan, toont niet aan dat er sprake is van een disproportionaliteit tussen haar belangen enerzijds, die *in se* erin bestaan om bij haar partner te blijven met wie zij onder één dak samenwoont, hoewel zij niet voldoet aan de verblijfsvoorwaarden en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds. De bestreden beslissing houdt bovendien niet in dat verzoekende partij voorgoed gescheiden wordt van haar partner. Zij verhindert bijvoorbeeld niet de afgifte van een verblijfskaart op

het ogenblik dat verzoekende partij voldoet aan de voor gezinshereniging gestelde voorwaarden. Het is dan ook geenszins kennelijk onredelijk dat de gemachtigde stelt dat het *in casu* een eventuele tijdelijke scheiding betreft.

Daarenboven wijst de Raad er nog op dat verzoekende partij evenmin aantoont dat er hinderpalen zijn die haar verhinderen met haar partner in het land van herkomst te verblijven of elders. Verzoekende partij maakt geen schending van artikel 8 EVRM aannemelijk noch toont zij aan dat de gemachtigde in onredelijkheid tot zijn besluit is gekomen.

2.8. Uit hetgeen voorafgaat, en mede gelet op de vaststelling dat niet alle motieven van de bestreden beslissing werden betwist, komt de Raad tot de vaststelling dat de verwerende partij niet op een kennelijk onredelijke wijze, met miskenning van de voorliggende gegevens of met schending van de toepasselijke bepalingen heeft beslist dat er geen buitengewone omstandigheden voorhanden zijn en de aanvraag derhalve onontvankelijk is. Het loutere gegeven dat verzoekende partij kennelijk niet akkoord is met de beoordeling die de gemachtigde heeft gemaakt, en de door haar aangevoerde elementen naar mening van verzoekende partij wél buitengewone omstandigheden uitmaken, volstaat niet om de nietigverklaring van de bestreden beslissing te verantwoorden.

2.9. De middelen kunnen niet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig maart tweeduizend vijftien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

S. DE MUYLDER